

jmění nabyla, a rovněž k příjmům otcovým v roce 1929, místo k těm, které měl roku 1926. Než tyto vady nezavdávají příčiny k tomu, by řízení bylo doplněno, neboť všechny rozhodné okolnosti jsou se spisů zřejmé. Především jest míti na mysli, že zákon ukládá rodičům, by dali věno nebo k němu přispěli přiměřeně svému stavu a jmění. Nelze na nich žádati, by na to obětovali celé jmění neb by ohrozili vlastní výživu nebo výživu své rodiny, nebo rozvrátili své hospodářské poměry (sb. n. s. čís. 8205). Otec měl v čase podání žádosti jen služební příjmy 33.660 Kč, nehledíc ke srážkám, ale také manželku a dvě malé děti. Tuto rodinu byl povinen vyživovati. Na majetek nebo na příjmy jeho manželky při tom nemohl býti brán zřetel (§§ 91 a 141 obč. zák.). Nemůže býti pochybnosti o tom, že, kdyby byl měl dáti provdané dceři věno — ať najednou nebo ve splátkách — nebyl by mohl z tohoto příjmu plniti tyto povinnosti, leč snad na úkor vlastní výživy, nebo by se byl musil zadlužiti. Tím by mu byl zase hrozil rozvrat hospodářských poměrů. Nic takového nelze na něm žádati k vůli tomu, by provdané a zaopatřené dceři mohl dáti věno. Za těchto poměrů byl její nárok neodůvodněný a proto jej rekursní soud právem zamítl.

Čís. 9381.

Zaměstnavatel jest oprávněn propustiti zaměstnance, jenž se ukázal býti nezpůsobilým k práci, k níž byl sjednán, a vytrvale zanedbával své povinnosti (§ 82 písm. f) živn. ř.). Vytrvalé zanedbávání povinností jest posuzovati podle povinností, k nimž se zaměstnanec smluvně zavázal. Příčina a omluvitelnost trvalého zanedbávání nepřichází tu v úvahu.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Rv I 48/29.)

Josef L. byl tavičem skla u žalované firmy. Když byl z práce propuštěn, domáhal se jeho postupník na žalované firmě náhrady škody. Procesní soud první stolice zjistil mezitímním rozsudkem, že okamžité propuštění Josefa L-a zaměstnaného jako taviče u žalované firmy bylo podle zákona odůvodněno. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Propuštění Josefa L-a ze služeb žalované strany jako taviče bylo zákonem odůvodněno. Zjištěno jest, že Josef L. v posledních měsících před propuštěním práce jako tavič nekonal tak přesně, jak byl povinen, že byl proto nejen hutním mistrem, nýbrž i ředitelem brán k zodpovědnosti, a že mu bylo zvláště vytčeno, že při tavení spí, až konečně v noci ze dne 15. na 16. října 1926 byl disponentem přistižen, jak při tavení spal. V tom jest spatřovati zanedbání povinností služebních jako taviče, a to trvale ve smyslu § 82 písm. f) živn. řádu, což jest i podle názoru soudu odvolacího dostatečným důvodem, by Josef L. byl okamžitě ze služby propuštěn, a nebylo třeba průkazu, že z nedbalosti vzešla žalovaná škoda, poněvadž nelze na podnikateli žádati, by s odstraněním nedbalého zaměstnance čekal, až mu (podnikateli) vzejde škoda. Jak plyne z výpovědi svědků, jest práci

L-ovu při tavení skla posuzovati jako zodpovědnou práci dozorčí. S tím však nelze srovnati, že Josef L. při této práci za tavení uléhal k spánku, a nemění na tom nic, že v takových chvílích odpočinku žádal přidělené mu osoby, by ho zbudily. Za těch okolností bylo zbytečno, zabývatí se ještě otázkou, zda bylo propuštění Josefa L-a odůvodněno též s hlediska § 82 písm. b) živn. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právem usuzuje odvolací soud, že jde o důvody podle § 82 písm. b) f) živnost. řádu, opravňující zaměstnavatele k okamžitému propuštění takového zaměstnance bez výpovědi, jenž se ukázal nezpůsobilým k práci, k níž byl sjednán, a jenž vytrvale zanedbával své povinnosti. Správnost tohoto právního závěru není oslabena dovolatelovým tvrzením, že šlo jen o příležitostný spánek za šestnáctihodinové práce. Poukazuje-li dovolatel v této souvislosti k ustanovením zákona o osmihodinové práci ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. a k prováděcím předpisům k tomuto zákonu ze dne 11. ledna 1919, čís. 11 sb. z. a n., nelze toho dbáti, neboť na jedné straně rozhoduje nezpůsobilost k ujednané práci, a na druhé straně jest vytrvalé zanedbávání povinností posuzovati podle povinností, k nimž se zaměstnanec smluvně zavázal. Tedy v obou případech nesejde na tom, že při svrchovaně zodpovědné a při L-ově pokročilém, a snad i tělesnou sešlostí provázeném věku v poměru k fyzické námaze jistě velmi náročivé práci, se které L. už nebyl, (§ 82 písm. b) L-ovy služební poklesky jsou snad omluvitelný po lidské stránce, nejsou však omluvitelný po stránce služebního poměru, jenž zná jen umluvenou činnost, tedy bere zřetel jen na to, co si zaměstnanec ujednal, k čemu se smluvně zavázal. Zanedbává-li služební povinnosti vytrvale, není zapotřebí ptáti se po příčině a po omluvitelnosti tohoto zanedbávání.

Čís. 9382.

Ten, kdo byl dříve oprávněn k zadržení věci, nemá nároku na dražební výtěžek, byla-li věc exekučně prodána ve prospěch jiné na ní vázající, exekučním zástavním právem vybavené pohledávky.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Rv I 112/29.)

K vydobytí pohledávky žalované firmy proti Kamile Sch-ové byl zabaven hoblovací stroj. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na žalované uznání přednostního práva na ukojení z výtěžku za zabavený stroj, tvrdíc, že má ke stroji zadržovací právo. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: § 258 ex. ř. přiznává žalobní právo třetí osobě, jež není v držbě věci. Avšak z údajů žaloby vyplývá, že žalobkyně uplatňuje k zabavené věci zadržo-